

Medlemmer have maasse fundet, at jeg i mit Forslag er gaaet meget for vidt frem, og det har ikke været let for mig, da jeg som privat Forslagsstiller ikke har kunnet ledsage mit Forslag med udførlige Motiver, at begunde, hvorfor jeg er gaaet saa stærkt frem; men jeg er overbevist om, at naar man vil tage ret fat paa Sagen, vil man med nogenlunde Sikkerhed kunne ramme alle Formuer med Undtagelse af en eneste, udenlandste Papirer. Dem vil man ikke kunne ramme, med mindre man, ligesom man søger at komme til Skattebestemmelser for Kommunerne indbyrdes, saaledes ogsaa vil søge at komme til Bestemmelser om Staternes indbyrdes Skatteforhold. De øvrige Formuer kan man som sagt ramme og det med en Sikkerhed, som staar ti Gange og mere over den Sikkerhed, hvormed man nu rammer Formuen. Det er af disse mange praktiske Grunde, som jeg vilde kunne udvikle udførligere, dersom jeg turde opholde det ærede Thing dermed, at jeg først og fremmest maa anbefale at blive staaende ved Formuen og ikke gaa til Indkomsten af Formuen. Mange af de ærede Medlemmer have vistnok selv deltaget i Statteligningen i Kommunerne, og jeg tror ogsaa, at naar man vil spørge dem, hvad det er, der sker, saa vil Svaret lyde ganske forskelligt fra, hvad der er antydnet i den ærede Ministers Motivering. Den ærede Minister siger, om jeg ikke tager fejl, at man praktisk allerede nu skulde bruge Indkomstanstættelsen ved Formuebeskatningen i Kommunerne, men jeg er overbevist om, at man i Landkommunerne, hvor den ærede Minister ikke endnu er kommen til at forbedre den gamle Beskatning saaledes som i Kjøbstæderne, fremfor Alt ved den givne Veiledning og senere ved Approbationen af Vedtægterne, er Praxis overalt den, at man ser paa Formuen. Man kan der bedre skjønne over, hvad en Mand sier, og man bruger ogsaa at gjøre det. Jeg har min Kundskab derom fra Finansministerens egne autentiske Dokumenter, og jeg har endogsaa erfaret, at i ikke saa Stattetredse blev selv Statens Indkomstskat den Praxis fulgt, at man satte Folk efter Formuen og ikke efter Indkomsten. Det er ganske det Modsatte af, hvad der siges i Indenrigsministerens Betænkning; selv ved Statens Indkomstskat, der udtrykkelig paalagdes med alle de Negler, som her opftilles om at gaa til Indkomstanstættelsen, medførte Praxis, den nødvendige Praxis, paa mange Steder, at man gik til Formuen. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Jønger) talte om det gamle Udtryk Formue og Leilighed, som skulde betyde noget Andet, tillige omfattende Indkomsten. Det er ganske vist, at Indkomsten er med, men jeg har nu rigtignok været af den Anskuelse, at Begrebet Formue ikke omfatter mere end den ydre Formue, og jeg har derfor troet, at Indkomsten var med under Leilighed. Det er for saa vidt ligegyldigt, om Indkomsten er indbefattet under

det One eller det Andet; Formue i videre Forstand indbefatter ganske vist tillige Indkomsten. Naar jeg her skulde have talt videnstabelig, vilde jeg sige, at Skatteevnen er den kapitaliserede Indkomst, ses, naar man vil omsætte de personlige Gæver til en Slags Formue; men det vilde føre for vidt at komme ind paa disse Begreber. Hvad enten man indbefatter Indkomsten under „Formue“ eller under „Leilighed“, er temmelig ligegyldigt; Indkomsten er ganske vist med, men den har i Praxis kun været saaledes med, at der fremfor Alt er taget Hensyn til Formuen. Som en af de vigtigste Grunde, hvorfor jeg tror, at man med Rette kan sige, at der har været taget særligt Hensyn til Formuen, kunde jeg være tilbøjelig til at gaa tilbage til Skattens historiske Udvikling; thi Formue- og Leilighedsstaten er ikke noget Nyt, det er den ældgamle danske Byskat, hvortil der tilbøds var noget Tilsvarende paa Landet. Men disse gamle Skatter vare ikke Indkomstskatter, men sammensatte Skatter af Formue og Næring. Saaledes betegnes oftest disse Skatter, og saaledes have de ogsaa været brugte i andre Lande hos Folk med Selvbefatningsret, selv i Middeldalderen, da Selvbefatningen havde mere at sige end nu, og de vare udtrykkelig paalagte med Hensyn til Formuen, saa at det ikke er med Rette, at man kan fremhæve deres ældre Betydning til Støtte for, at man nu kan lade Formuen træde mere tilbage og lade Indkomsten træde frem som det Æneste. Karakteristisk er det ogsaa, hvorledes Forholdet er rundt omkring i andre Landes Kommuner endnu i dette Tiærhundrede. I enkelte større Byer have vi rene Indkomstskatter efter overført engelsk Mønster, men omkring i andre Kommuner, hvor den bruges som en betydelig Kommuneskat — for at nævne Lande, som have bevaret en fri Udvikling, i Belgien, hvor dog en Del Kommuner have Utroi, Holland, de nordamerikanske Stater og for at nævne et Exempel, der ligger os nær, Norge — har man enten almindelig Formuebeskatning eller Noget, der nærmest kan lignedes ved Skatten paa Formue og Leilighed og paa ingen Maade kan sættes lige med den Indkomstskat, som denne Lov søger, jeg havde nær sagt, at smugle ind i Landkommunerne. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavn var heller ikke tilfreds med den Anbefaling, det ærede Medlem for Odense (Octavius Hansen) havde givet dette Princip: helt igjennem at trække en vis Sum fra for derved at faae en stedse stigende Skala. Det ærede Medlem har Ret i at sige, at naar man kommer meget høit op, har det ikke praktisk Betydning for de store Indtægter, enten de svare lidt mer eller lidt mindre, men det ærede Medlem har ikke Ret, naar han siger, at det i det Hele ikke skulde have stor praktisk Betydning. Det har stor praktisk Betydning for en Klasse af Befolkningen, som det ærede Medlem ikke talte om, men som jeg er overbevist om, at Folkethin-